

Barbara Buczek-Płachtowa

Raciąż, pow. Sierpc

Informator Archeologiczny : badania 2, 280-281

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

średniowieczny wypełniony rumoszem.

Na stopień zniszczenia stanowiska wskazuje znajdowanie na powierzchni zabytków z najgłębszych warstw. Stanowisko nie nadaje się do prowadzenia na nim dalszych prac badawczych.

RACIAŹ, pow. Sierpo

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska PKZ
Oddział w Warszawie

Badania prowadziła mgr Barbara Buczek-Płachtowa.

Finansował WKZ w Warszawie. Drugi sezon badań.

Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Na grodzisku założono trzy wykopy o łącznej powierzchni 75 m² /trzy ówiartki z trzech różnych arów/.

Wykop w ówiartce A aru 15 stanowił nawiązanie do wykopu sześćdziesięcioletniego. Odsłonięto w niej dobrze zachowaną podstawę wału o konstrukcji rusztowej, związanej przy pomocy pilotowania. Pod profilem zachodnim ówiartki wystąpiły fragmenty podłogi o deskach ułożonych równolegle do legarów rusztu. Widnieje w nich prostokątne wycięcie dla umocowania pionowego słupa. W błocie, u podstawy wału znaleziono krótkie wiosło od dżubanki.

W ówiartce C ara 14, uchwycono konstrukcję wewnętrzną krawędzi wału i część majdanu, który, jak w roku ubiegłym, okazał się zupełnie pusty. Trzeci wykop /ówiartka A aru 24/ założono poza zasięgiem wału, wewnątrz grodziska. Pod samą darnią wystąpiła gruba warstwa spalenizny i nieliczny gruz ceglany. Znaleziono też krótki żelazny nóż. Warstwa ta stanowi prawdopodobnie jedyną pozostałość po zniszczonej doszczętnie kasztelanii, której istnienie jest wielokrotnie

odnotowywana w źródłach historycznych. Poza tym wykop okazał się jałowy, prawdopodobnie budowa kasztelanii zniszczyła w tym miejscu majdan wcześniejszego grodu.

Ceramika pochodząca z tegorocznych badań niczym nie odbiega od ceramiki znalezionej w roku ubiegłym. Dominują fragmenty naczyń lepionych ręcznie, górami obtaczanych. Z zabytków specjalnych, poza wymienionymi już wiosłem i nożem żelaznym, znaleziono połówkę kościanej oprawy noża, zdobionej kółkami współśrodkowymi. Datowana jest ona na wiek X, co mogłoby stanowić uzupełnienie i potwierdzenie innych danych datujących wyżej wymieniony obiekt.

Badania będą prowadzone w roku przyszłym.

RACIBORZ
las "Obora"

Zakład Archeologii Małopolski
IHKM PAN w Krakowie

Badania prowadziła dr Elżbieta Dąbrowska. Finansowała
Komisja Archeologiczna Oddziału PAN w Krakowie.

Cmentarzisko wczesnośredniowieczne /VI/VII-VIII/IX w./,
ślady osadnictwa z okresu neolitu.

Ciałopalne cmentarzisko kurhanowe położone jest na erozyjnym brzegu wysoczyzny prawego brzegu Odry. Ogółem zachowało się 27 kurhanów, rozmieszczonych w 3 grupach w odległości kilkuset metrów od siebie. Badania skoncentrowały się na grupie pierwszej. W obrębie jej wyeksplorowano kurhan nr 4 oraz 44 m² przestrzeni międzykurhanowej.

Kurhan nr 4 kształtu owalnego należy do najmniejszych na cmentarzysku /wysokość 35 cm, średnica 530 cm/ i jest jakby wciśnięty pomiędzy kurhany nr 3 i 5. Nasyp kurhanu ma charakter jednolity